

Ar Strenču PNS ergoterapeitu, sociālo darbinieku palīdzību tika izdota slimnīcas pacientu pašu veidota, sakomplektēta avīze “PARKS”.

“PARKA” saturu veidoja redkolēģija, apkopojot slimnīcā notiekošo, veicot intervijas, kā arī meklējot materiālus, lai avīze būtu daudzveidīgāka. Es no pašiem pirmsākumiem nepiedalījos avīzes veidošanā, jo iespējams, biju tādā veselības stāvoklī, ka neinteresējos. Taču, paejot kādam laikam, arī es iesaistījos, un vienu brīdi biju izdevuma literārā redaktore.

Mēs sapulcējāmies *Pacientu klubā*. Spriedām, meklējām materiālus, intervējām gan darbiniekus, gan uzklaušījām pacientu stāstus. Sarunās atklājās citu līdzcilvēku intreses, aizraušanās, vēlmes, cerības, mērķi.

Avīzes “PARKS” pirmajā lappusē tika ievietoti apsveikumi, pateicības, pat sludinājumi. Nākošajā – ļoti atbildīgi, galvenokārt, avīzes redaktori intervēja mūsu ārstus, medmāsas, jautājot par viņu dzīves gājumu, darbu, hobijiem. Visatbildīgāk, cik atceros, savam redaktora amatam piegāja **Kārlis Kukuris**. Kārlis bija izglītots, inteligents un humora dzirksti, sevī nesošs cilvēks. Savukārt, **Daiga Lapīna** ierosināja, ka vajag ēdienu receptu lapaspusi. Tā tika sastādīta, vadoties pēc gadalaika un Latviešu tautas tradīcijām. Varu pieminēt – Daiga rakstīja dzejoļus, kas arī tika publicēti “PARKĀ”. Lai jautrāk, arī humora lapaspusi veidojām, meklējot anekdotes presē, gan no dzīves dzirdētus notikumus, pārvēršot anekdotēs.

Pateicoties mūzikas terapeitei **Raldai Ziemulei**, kura mūs “lauzīja” mūzikas pasaulē, tika sastādīti koncertu repertuāri. Dziesmas izpildījām paši. Ar mani gan bija tā pagrūtāk – esmu no rūcējiem. Vēl piepalīdzot *Pacientu kluba* vadītājai **Sandrai Vorpei**, tika piemeklēta dzeja, un koncerts gatavs.

Tas viss tika ar fotogrāfijām un aprakstiem atspoguļots avīzē. Daudzi ierosinājumi un aptaujas tapa, staigājot slimnīcas teritorijā ar kladi un pildspalvu, pierakstot apkārtējo cilvēku izteikumus. Tā caur domāšanu, smiešanos, strīdēšanos, pat sastrīdoties, tika veidota avīze “Parks”. Tas bija kā dzinulis, apziņa, ka nevar gulšņāt un grimt depresijā. Sevi jāsapurina. Laiks aizritējis un cilvēki... dažu nav mūsu vidū, citi – kur kurais.

Skaists, jautrs... reizēm līdz asarām komisks bija tas laiks. Ļoti daudziem cilvēkiem būtu jāizsaka pateicība. Diemžēl es visus neatceros. Domāju, man piekritīs arī citi “Parka” veidotāji. Paldies, paldies it visiem, kuri mums nāca pretī, deva padomus, iedrošināja, mācīja! Paldies!

Ar cieņu

Valda Ostrovska

31.11.2022.